

การออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรี
โดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

Women Jewelry Design Using the concept of materials integration in local Phuket

ชนาธินาถ ไชยภู*¹ ชมพูนุช ชูชูวงศ์¹ มณฑิตา พรหมณโชติ¹ ยุติกร คำแก้ว²

¹สาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

²สาขาวิชานวัตกรรมและการออกแบบ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

21 หมู่ 6 ตำบลรัชฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต 83000

บทคัดย่อ

การออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรี โดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาวัสดุในท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ต 2) ออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรีโดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุ และผลิตต้นแบบเครื่องประดับที่มีการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ต โดยใช้แนวคิดผสมผสานวัสดุ จากการนำวัสดุธรรมชาติที่มีในท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ตมาออกแบบเป็นเครื่องประดับสุภาพสตรี เพื่อเป็นการส่งเสริมวัสดุที่มีในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต และยังเป็นแนวทางในการออกแบบเครื่องประดับ แนวคิดผสมผสานวัสดุต่อไป

ผลการศึกษาวัสดุในท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ตมีหลากหลายชนิด ได้แก่ 1) ไข่มุก 2) เปลือกหอย 3) เกสรดอกไม้ 4) ไม้ตาล 5) ไม้สน 6) กะลา 7) ใบยาง 8) น้ำยางพารา 9) ต้นลำเจียก และ 10) ใบสับปะรด รูปแบบการออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรี ได้รับแรงบันดาลใจจากวัฒนธรรมภูเก็ต จากการวิเคราะห์ข้อมูลวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ ด้านการแต่งกายแบบเพอรานากัน และด้านสถาปัตยกรรมชิโนโปตุกีส โดยนำเอาโครงสร้าง รูปแบบ ลวดลาย และโทนสีมาใช้ในการออกแบบ ซึ่งรูปแบบเครื่องประดับสุภาพสตรี ประกอบไปด้วย สร้อยคอ ต่างหูและกำไล แนวคิดรูปทรงลักษณะของหลั่นเตปาย หรือสร้อยคอของชาวเพอรานากัน มาเป็นแนวทางการออกแบบ ในส่วนลวดลายใช้เทคนิคการฝังเปลือกหอยมุกลงบนไม้ พุห้อยเลือกใช้เส้นใยที่เป็นสับปะรด 100% ในการย้อมสีเส้นใยเลือกใช้สีแดงเข้ม 50% สีเหลือง 50%

ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภค พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ในด้านความสวยงาม ค่าเฉลี่ย ($X = 4.10, S.D. = 0.54$) มีระดับความพึงพอใจมาก สามารถเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบเครื่องประดับ โดยค่าเฉลี่ย ($X = 3.91, S.D. = 0.63$) มีระดับความพึงพอใจมาก สามารถนำวัสดุในท้องถิ่นมาผสมผสานอย่างเหมาะสม ค่าเฉลี่ย ($X = 3.65, S.D. = 0.49$) มีระดับความพึงพอใจมาก รูปแบบของเครื่องประดับน่าสนใจ ค่าเฉลี่ย ($X = 3.60, S.D. = 0.50$) มีระดับความพึงพอใจมาก สามารถผลิตได้จริง มีค่าเฉลี่ย ($X = 3.50, S.D. = 0.51$) มีระดับความพึงพอใจมาก ตามลำดับ

คำสำคัญ: เครื่องประดับ เพอรานากัน วัสดุท้องถิ่น การออกแบบ

* ผู้ประสานงาน (Corresponding Author)

E-mail: Chanathinat.c@pkru.ac.th

Abstract

The objective of this research was to 1) Study local materials in Phuket, Thailand. 2) Design women Jewelry using the concept of materials integration and Make prototype jewelry by using the concept of materials integration in local Phuket, Thailand. The natural materials of Phuket are designed as women jewelry. This is to promote local materials in Phuket, Thailand and also to be a guide for jewelry design by using materials integration.

The study of local materials in Phuket has a variety of types 1) Pearls 2) Shell 3) Fish scales 4) Palmyra palm wood 5) Pine wood 6) Coconut shell 7) Rubber leaves 8) Latex 9) screw pine leaves 10) Pineapple Fibers. Women Jewelry Design Inspired by Phuket Culture. The analysis of cultural data in Phuket include the costume of Peranakan and Sino - Portuguese architecture by using the structure, pattern and color for design. The women Jewelry model consists of necklaces, earrings and bracelets. The concept design of the shape of "Lanteapai" a Peranakan necklace. In the pattern used to embed the shell on pine wood. Tassels used 100% of Pineapple Fibers dyed with red color 50 % and yellow color 50 %.

Consumer Satisfaction Assessment found that the sample in terms of aesthetics had the average of 4.10 it is regarded as very good. Can be a guideline for the development of women jewelry had the average of 3.91 which means they are regarded as very appropriate. Local materials can be properly mixed had the average of 3.65 which means very good. Patterns of attractive jewelry had the average of 3.60 which means very good. And it is possible to produce had the average of 3.50 which means very good, respectively.

Keyword: Jewelry, Peranakan, Local materials, Design

1. บทนำ

เครื่องประดับเป็นสิ่งหนึ่งในกระแสวัฒนธรรม ถือกันว่าเป็นงานวิจิตรศิลป์เป็นลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียภาพ เป็นสื่อสัญลักษณ์ของการแต่งงาน เป็นสัญลักษณ์ของการเกิด และชัยชนะในบางครั้ง ในขณะเดียวกันก็เป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคงด้วย งานเครื่องประดับเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์อันทรงคุณค่าของนักออกแบบ

การนำวัสดุที่มีในท้องถิ่นนั้น ๆ มาออกแบบเป็นผลิตภัณฑ์ เพื่อใช้สอยในชีวิตประจำวัน มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่บรรพบุรุษของเรา รู้จักประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องใช้ เมื่อเทคโนโลยีเข้ามา มีบทบาทในชีวิตมากขึ้น สังคมสมัยใหม่เปลี่ยนแปลงไป ภูมิปัญญาท้องถิ่นเหล่านี้ ที่ได้ก่อเกิดสืบทอดต่อกันมาในชุมชนรุ่นต่อรุ่น และความรู้อันมากมายที่สูญหายไป

เพราะไม่ได้มีการปฏิบัติสืบทอดให้กับคนรุ่นหลังหรือถ่ายทอดแล้วแต่ไม่ได้ปฏิบัติ เพราะชาวบ้านไม่นิยมเหมือนสมัยก่อน จึงควรส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ฟื้นฟู และนำวัสดุในท้องถิ่นมาใช้ในการสร้างมูลค่าเพิ่ม จึงมีความคิดที่จะนำวัสดุที่มีในท้องถิ่น จังหวัดภูเก็ตมาผสมผสาน ออกแบบเป็นเครื่องประดับสุภาพสตรี เพื่อเป็นการส่งเสริมวัสดุที่มีในท้องถิ่น จังหวัดภูเก็ต และพัฒนารูปแบบเครื่องประดับต่อไป

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาวัสดุในท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรี โดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การออกแบบเครื่องประดับสุขภาพสตรี โดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

ประกอบไปด้วยการศึกษาข้อมูล ดังนี้

- 1) ศึกษาข้อมูลเครื่องประดับ
- 2) ศึกษาข้อมูลเครื่องประดับที่มีการผสมผสานวัสดุ
- 3) ศึกษาวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต
- 4) ศึกษาข้อมูลการออกแบบเครื่องประดับ
- 5) ศึกษาข้อมูลวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต
- 6) ศึกษาข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ กลุ่มสุขภาพสตรีที่มาท่องเที่ยวในบริเวณตลาดใหญ่ จังหวัดภูเก็ต

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มสุขภาพสตรีที่มาท่องเที่ยวในบริเวณตลาดใหญ่ จังหวัดภูเก็ต จำนวน 100 คน โดยใช้การสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) (พรสรวง วงศ์สิงห์ทอง. 2550 : 125)

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบไปด้วย

- 1) แบบสัมภาษณ์ข้อมูลวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต โดยสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ จำนวน 35 แห่ง ในจังหวัดภูเก็ต
- 2) แบบประเมินแบบร่างเครื่องประดับสุขภาพสตรี โดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน
- 3) แบบสอบถามความพึงพอใจในต้นแบบเครื่องประดับสุขภาพสตรี โดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออินเทอร์เน็ต เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ลงพื้นที่สำรวจ สัมภาษณ์ และถ่ายภาพ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

จากการรวบรวมข้อมูลภาคเอกสาร การลงพื้นที่สำรวจ การสัมภาษณ์ นำมาวิเคราะห์ เพื่อออกแบบเครื่องประดับสุขภาพสุขภาพสตรีโดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

จากนั้นนำแบบร่างให้ผู้เชี่ยวชาญประเมิน เลือกรูปแบบที่เหมาะสม ผลิตเป็นต้นแบบ โดยประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แสดงผลในรูปแบบค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. ผลการวิจัย

4.1 ผลการศึกษาข้อมูลวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต จำนวน 10 ชนิด

ตารางที่ 1 วัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต จำนวน 10 ชนิด

วัสดุ	รายละเอียด
1) ไข่มุก	ไข่มุกเป็นวัสดุที่มีชื่อเสียงมากในจังหวัดภูเก็ตและเป็นที่ยอมรับนำมาทำเป็นเครื่องประดับที่หลากหลายมีมูลค่าและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ทั้งนี้มีแหล่งเพราะเลี้ยงที่เป็นหอยมุกภูเก็ตที่อีกด้วย จึงเป็นวัสดุท้องถิ่นที่เหมาะสมแก่การนำมา ใช้ในงานออกแบบเครื่องประดับเป็นอย่างมาก
2) เปลือกหอย	ภูเก็ตเป็นเกาะที่มีชายหาดและความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรทางน้ำ เปลือกหอยจึงเป็นวัสดุที่สามารถหาได้ง่ายตามชายหาดทั่วไป มีความแตกต่างกัน ทั้งชนิดของหอย ขนาด พื้นผิว ในที่นี้การวิเคราะห์วัสดุจาก เปลือกหอย เน้นความแข็งแรงและพื้นผิวที่มันเงาสามารถตกแต่งเป็นรูปร่าง รูปทรงต่าง ๆ ได้ เช่น เปลือกหอยแมลงภู่ เปลือกหอยมุก เปลือกหอยกาบ เปลือกหอยทั้งสามชนิดนี้ ภายในเปลือกหอยมีความเงางาม มีเนื้อสีคล้ายมุก แต่มีความหลากหลายมากกว่า และสามารถตกแต่งขัดเงาให้เกิดความสวยงามมากยิ่งขึ้นได้
3) เกล็ดปลา	เกล็ดปลาที่สามารถนำมาใช้เพื่อเป็นวัสดุในการทำเครื่องประดับ ที่นิยมมากที่สุดในจังหวัดภูเก็ต คือ เกล็ดปลากระพง มีการพัฒนาเกล็ดปลากระพง เป็นผลิตภัณฑ์เครื่องประดับ เครื่องตกแต่งบ้าน และเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชนของบ้านบ่อแร่ ตำบลวิชิต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

- เกล็ดปลากระพง สามารถหาได้ตามตลาดค้าปลาทั่วไป นำมาต้มล้างทำความสะอาด ตากให้แห้ง หากต้องการสีส้ม สามารถนำไปย้อมสีเพื่อให้เกิดสีสันสวยงามตามความเหมาะสมกับการนำไปใช้งานได้
- 4) ไม้ตาล ไม้ตาลยังคงพบเห็นได้ทั่วไปในจังหวัดภูเก็ต การนำไปใช้งานยังคงมีอยู่บ้างส่วนใหญ่จะนำไปใช้กับการทำเครื่องครัว เช่น ช้อน ครกไม้ จั๊ก เป็นต้น ไม้ตาลมีลวดลายที่สวยงามสีน้ำตาลอมดำ ที่แทรกด้วยเส้นใยแข็งในเนื้อไม้ นอกจากนี้ในพื้นที่อื่น ๆ ในภาคใต้ยังพบเห็นการนำไม้ตาลไปใช้ในงานเครื่องเรือนไม้อีกด้วยในจังหวัดทางภาคใต้ตอนบน ทั้งนี้ไม้ตาลสามารถนำมาตัดแต่งให้เป็นรูปทรงต่าง ๆ มีความน่าสนใจในตัววัสดุ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับงานเครื่องประดับได้
- 5) ไม้สน เป็นไม้ที่พบได้ทั่วไปริมชายหาดทั่วทั้งจังหวัดภูเก็ต โดยส่วนใหญ่คนชุมชนท้องถิ่นจะใช้เป็นวัสดุโครงสร้างหลักในการทำเพิงพัก เพิงจอดเรือนชายฝั่ง การทำนั่งร้านต่าง ๆ ไม้สนเป็นไม้ที่มีความยืดหยุ่นในการนำไปใช้งานสามารถนำไปตัดแต่งให้เกิดรูปทรงต่าง ๆ ได้มีลวดลายสีน้ำตาลสวยงามเป็นวัสดุที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการทำเครื่องประดับทางเลือกได้
- 6) กะลา กะลามะพร้าวเป็นวัสดุท้องถิ่นที่มีการนำไปใช้งานอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะตำบลราไวย์ และตำบลปากคอก นิยมนำมาทำเป็นเครื่องครัว เช่น ช้อนช้อม ถ้วยเล็ก ๆ มีการพัฒนาการนำไปใช้ประดิษฐ์เป็นโคมไฟ ผลิตลวดลายลงบนผิวกะลาให้เกิดเป็นลวดลายสวยงามเมื่อแสงจากหลอดไฟลอดออกมา นอกจากนี้ยังมีการนำไปใช้กับการทำเครื่องประกอบการแต่งกาย เช่น เข็มขัด เครื่องประดับต่าง ๆ
- 7) ไบยาง วัสดุไบยางเป็นวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต และยังเป็นวัสดุในการทำผลิตภัณฑ์ชุมชนของตำบลปากคอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ที่มีชื่อเสียงเช่น ดอกไม้ประดิษฐ์จากไบยางพารา เข็มกลัดเสื้อจากไบยางพารา ชิ้นตอนหลักในการเตรียมวัสดุเพื่อการนำมาใช้งาน คือการต้มไบยางและแช่สารฟอกสี ให้เหลือเฉพาะเส้นใยไบยาง จากนั้นตากให้แห้งและสามารถนำไปย้อมสีเพื่อให้เกิดความสวยงามตามการใช้งาน
- 8) น้ำยาง น้ำยางพาราเป็นอีกวัสดุที่มีการนำไปใช้งานอย่างแพร่หลายในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต เป็นวัสดุที่มีชื่อเสียงในการนำไปทำตุ๊กตาฟองยางรูปแบบต่าง ๆ เช่น รูปสัตว์ รูปดอกไม้ เป็นต้น น้ำยางสามารถนำไปขึ้นรูปหรือใส่แม่พิมพ์ให้เกิดเป็นรูปร่างรูปทรงต่าง ๆ ตามต้องการได้ น้ำยางจึงมีความน่าสนใจและมีแนวทางที่จะสามารถนำมาใช้กับการทำผลิตภัณฑ์เครื่องประดับได้
- 9) ดันลำเจียก ดันลำเจียก เตยปาหนันหรือเตยทะเล ใบแข็ง ใหญ่มีแกนกลางใบยาวคล้ายดาบปลายแหลม ใบแข็งขอบใบจะมีรอยหยักเป็นหนามแหลม ๆ เป็นวัสดุที่พบได้ทั่วไปตามชายหาดในจังหวัดภูเก็ต ชาวบ้านท้องถิ่น นิยมนำใบมาตากแดดและสานเป็นเสื่อปูนั่ง สามารถนำมาย้อมสีให้สวยงามตามต้องการได้
- 10) ไยสับปะรด สับปะรดเป็นพืชที่ปลูกมากและมีชื่อเสียงของจังหวัดภูเก็ต ส่วนใบสามารถนำมาชุบหรือต้มและลอกให้ได้เส้นใยสับปะรดคุณสมบัติของเส้นใย มีความเหนียว ยืดได้ สามารถดูดน้ำได้ดี ปัจจุบันนี้มีการซื้อขายใบสับปะรดเพื่อนำมาใช้ในการผลิตเส้นใยเพื่ออุตสาหกรรมสิ่งทอ เส้นใยสับปะรดสามารถนำไปผสมกับเส้นใยฝ้ายเพื่อทำให้เกิดความนุ่มมากขึ้น สามารถย้อมสีได้ตามการใช้งาน

เป็นวัสดุที่น่าสนใจในการนำมาใช้ในงานเครื่องประดับ สามารถเพิ่มมูลค่าให้กับใยสับปะรดเพิ่มขึ้นได้

4.2 ผลการศึกษาข้อมูลวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต

จากการวิเคราะห์ข้อมูลวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ ด้านการแต่งกาย เพอรานากัน (Peranakan) และด้านสถาปัตยกรรมชิโนโปรตุกีส โดยนำเอาโครงสร้างรูปแบบ ลวดลาย และโทนสี มาใช้ในการออกแบบ

ภาพที่ 1 mood & tone board
Phuket dressing culture

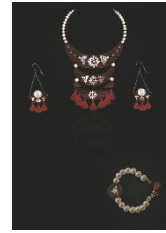

ภาพที่ 2 mood & tone board
architecture Phuket

4.3 ผลการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับสุภาพสตรี

โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ได้เลือกรูปแบบที่ 1 โดยใช้แนวคิดรูปทรงลักษณะของหลั่นเตปาย หรือสร้อยคอของเพอรานากัน (Peranakan) ในการออกแบบในส่วนลวดลายเป็นการฝังเปลือกหอยมุกลงบนไม้พู่ห้อยเลือกใช้เส้นใยสับปะรด 100 %

การออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรี
โดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

ภาพที่ 3 รูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับ
สุภาพสตรี รูปแบบที่ 1

รูปแบบที่ 1 แนวคิดรูปทรงลักษณะของหลั่นเตปายหรือสร้อยคอของชาวบาบ๋าในส่วนลวดลายใช้เป็นการฝังมุกหรือเปลือกหอยลงบนไม้

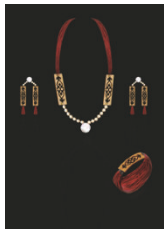
ภาพที่ 4 รูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับสุภาพสตรี
รูปแบบที่ 2

รูปแบบที่ 2 แนวคิดลวดลายของดอกไม้ไม้มงคลต่าง ๆ บนลายผ้าปาเต๊ะ ใช้เทคนิคการทำลวดลายลงบนไม้ (burning wood)

ภาพที่ 5 รูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับสุภาพสตรี
รูปแบบที่ 3

รูปแบบที่ 3 แนวคิดลักษณะโครงสร้างส่วนคอของการแต่งกายชุดเสื้อคอตั้งแขนจีบ ในส่วนลวดลาย

ภาพที่ 6 รูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับสุภาพสตรี
รูปแบบที่ 4

รูปแบบที่ 4 แนวคิดลักษณะโครงสร้างของ
ตัวเสา และลดทอนในสถาปัตยกรรมชิโน โปตุเกส
เป็นการลด ทดทอนลงบนไม้

ภาพที่ 7 รูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับสุภาพสตรี
รูปแบบที่ 5

รูปแบบที่ 5 แนวคิดลักษณะการลดและ
ลดทอนการทับซ้อนของลาย ในสถาปัตยกรรม
ชิโนโปตุเกส

4.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้ตอบ แบบสอบถาม

พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ในด้านความสวยงาม
ค่าเฉลี่ย ($X = 4.10$ S.D. = 0.54) มีระดับความพึง
พอใจมาก สามารถเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบ
เครื่องประดับ โดยค่าเฉลี่ย ($X = 3.91$ S.D. = 0.63)
มีระดับความพึงพอใจมาก สามารถนำวัสดุในท้องถิ่น
มาผสมผสานอย่างเหมาะสม ค่าเฉลี่ย ($X = 3.65$
S.D. = 0.49) มีระดับความพึงพอใจมาก รูปแบบของ
เครื่องประดับน่าสนใจ ค่าเฉลี่ย ($X = 3.60$ S.D. = 0.50)
มีระดับความพึงพอใจมาก สามารถผลิตได้จริง มีค่าเฉลี่ย
($X = 3.50$ S.D. = 0.51) มีระดับความพึงพอใจมาก
ตามลำดับ

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา การออกแบบเครื่องประดับ
สุภาพสตรีโดยใช้แนวคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่น
จังหวัดภูเก็ต ด้านการออกแบบมีความสอดคล้องกับ
ปัจจัยลักษณะ (2556) เรื่องการออกแบบและพัฒนา
รูปแบบเครื่องประดับดินเผาด้านเกวียน ออกแบบและ
พัฒนารูปแบบเครื่องประดับดินเผาสำหรับร่างกาย
ของชุมชนด้านเกวียนให้มีเอกลักษณ์ โดยใช้แนว
ความคิดการออกแบบพัฒนารูปแบบเครื่องประดับ
จากภูมิปัญญาท้องถิ่นและผสมผสานอิทธิพลด้านศิลปะ
โดยชุดเครื่องประดับสุภาพสตรี ใช้แนวคิดรูปทรง
ลักษณะของหลั่นเตปาย หรือสร้อยคอของ เพอรานากัน
(Peranakan) มาใช้ในการออกแบบ ซึ่งเป็นรูปแบบ
ศิลปวัฒนธรรม ด้านการแต่งกายของจังหวัดภูเก็ต
ลดทอนการฝังเปลือกหอยมุกลงบนไม้ เป็นการประยุกต์
ใช้วัสดุดิบในท้องถิ่น กับวัสดุชนิดอื่น เพื่อให้ได้มา
ซึ่งความงดงาม ประโยชน์ใช้สอยและพหุหอยเลือกใช้
เส้นใยสับปะรด 100 % เป็นการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น
บ่งบอกเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น เพิ่มมูลค่าคุณค่าของผลงาน
หัตถกรรมไทย

ด้านกลุ่มเป้าหมายผู้บริโภคมีความสอดคล้อง
กับสุพัจนา และ พรสนอง (2556) เรื่องการออกแบบ
เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับที่สามารถปรับเปลี่ยน
รูปแบบร่วมกัน เพื่อเพิ่มโอกาสใช้สอยสำหรับออกงาน
ผลของงานวิจัยได้นำเสนอการใช้เครื่องประดับเพื่อ
แทนที่ส่วนประกอบของเครื่องแต่งกายและใช้สร้าง
รายละเอียดแทนการตัดเย็บซึ่งทำให้เกิดความน่าสนใจ
ทางด้านรูปแบบและการใช้งานของเครื่องประดับ
โดยการออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรีใช้การผสม
ผสานวัสดุที่มีอยู่ในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต ซึ่งสามารถ
ส่งเสริมคุณค่าและมูลค่าให้กับตัววัสดุและแนวคิด
การออกแบบผลให้เกิดความน่าสนใจ ท้ายที่สุด
ผลการวิจัยได้ถูกนำมาบูรณาการกับความต้องการ
ของผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย แนวโน้มทางแฟชั่น
และแรงบันดาลใจเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบสำหรับการ
ออกแบบเครื่องประดับที่สามารถส่งเสริมวัสดุ
ท้องถิ่นและแนวคิดการแต่งกายท้องถิ่น เพื่อเพิ่ม
โอกาสการใช้สอย สำหรับสวมใส่และเป็นของฝาก
ของที่ระลึกของจังหวัดภูเก็ตได้อีกด้วย

6. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่าวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต จำนวน 10 ชนิด ได้แก่ 1) ไข่มุก 2) เปลือกหอย 3) เกล็ดปลา 4) ไม้ตาล 5) ไม้สน 6) กะลา 7) ใบยาง 8) น้ำยาง 9) ต้นลำเจียก และ 10) โยสับปะรด เป็นวัสดุที่พบได้ทั่วไปในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

โดยชุดเครื่องประดับสุภาพสตรี ใช้แนวคิดรูปทรงลักษณะของหลั่นเตปาย หรือสร้อยคอของเพอรานากัน (Peranakan) มาใช้ในการออกแบบสร้อยคอ ลวดลายเป็นการฝังเปลือกหอยมุกลงบนไม้ แนวคิดมาจาก พู่ห้อยเลือกใช้เส้นโยสับปะรด 100 % เป็นแนวความคิดการออกแบบพัฒนารูปแบบเครื่องประดับ จากภูมิปัญญาท้องถิ่นและผสมผสานอิทธิพลด้านศิลปะ การออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรีโดยใช้แนวความคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต ช่วยเป็นแนวทางการผลิตเครื่องประดับเพื่อเป็นของที่ระลึกประจำท้องถิ่นได้ ส่งเสริมให้มีการนำวัสดุในท้องถิ่น วัฒนธรรม สถาปัตยกรรม ที่มีโครงสร้าง ลวดลาย สีเส้นต่างๆ การค้นหาเอกลักษณ์ มาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบสินค้าที่ระลึกได้ในอนาคต

ภาพที่ 8 ต้นแบบผลิตภัณฑ์

7. กิตติกรรมประกาศ

การออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรีโดยใช้แนวความคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ตฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ดี โดยได้รับความกรุณาและความอนุเคราะห์จาก บุคคลหลายท่าน ผู้เชี่ยวชาญที่ได้สละเวลาให้ความรู้ ให้คำสั่งสอน ให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ หวังว่าจะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์พื้นฐาน ที่จะทำให้บุคคลที่สนใจนำไปใช้เป็นประโยชน์ เพื่อการศึกษาข้อมูลต่อไป หากเกิดข้อผิดพลาดประการใดขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

การออกแบบเครื่องประดับสุภาพสตรี

โดยใช้แนวความคิดการผสมผสานวัสดุในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

8. เอกสารอ้างอิง

- [1] ธนกฤต ใจสุตา, วีระประวัติ เฟื่องพันธุ์ และภัทรา ศรีสุข. (2558). การออกแบบเครื่องประดับแฟชั่น จากวัสดุพลาสติกภายใต้แนวคิดการออกแบบเชิงนิเวศเศรษฐกิจ (Eco Design)
- [2] นริศรา สาริบุตร, ปัทมาภรณ์ ชิดภักดิ์ และปิยะนุช เชื้องดี. (2559). การพัฒนาเครื่องประดับต้นแบบจากทองเหลืองตามเอกลักษณ์ท้องถิ่น กรณีศึกษาศูนย์อนุรักษ์หัตถกรรมทองเหลืองบ้านปะอ่าว ตำบลปะอ่าว อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี.
- [3] ปัญจลักษณ์ หริรักษ์. (2558). การออกแบบและพัฒนารูปแบบเครื่องประดับดินเผาต้านเกวียน. วารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัยและงานสร้างสรรค์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 2(2).
- [4] สุพัตนา ลีม่วงค์, และพรสนอง วงศ์สิงห์ทอง. (2556). การออกแบบเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบร่วมกันเพื่อเพิ่มโอกาสใช้สอยสำหรับออกงาน. คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [5] วรณรัตน์ อินทร์อำ. (2536). ศิลปะเครื่องประดับ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- [6] วรณรัตน์ ตั้งเจริญ. (2544). การออกแบบและกระบวนการผลิตเครื่องประดับในสมัยกรุงศรีอยุธยา. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ